

عنوان مقاله:

بررسی روش های طراحی باغچه های مشترک محله ای و تاثیر آن بر توسعه پایدار شهری؛ نمونه موردی شهر تهران

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی پژوهشهای کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

محمد رضا مثنوی - استاد تمام گروه مهندسی طراحی محیط زیست

مهسا خانیور - کارشناس ارشد معماری انرژی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

انسان برای برخورداری از سلامت اجتماعی علاوه بر پیوندهای قوی اجتماعی نیازمند روابط درجه 3 و قرارگیری در دایره های غیرمتمرکز جامعه نیز هست. در شهرهای بزرگ افراد، به ندرت با گروه هایی که به صورت مستقیم با آنها منافع مشترک نداشته باشند، ارتباط برقرار می کنند. این موضوع باعث انفکاک اجتماعی بین طبقات فرهنگی و اقتصادی می شود، و یکپارچگی جامعه تضعیف می گردد. به منظور افزایش پایداری اجتماعی در روابط شهری، مراکز مشترک شهری باید اندیشیده شوند تا برای شهروندان، فرصت مصاحبت، فعالیت و تشکیل یک هویت محلی/ شهری را ایجاد نمایند. این معیارهای اجتماعی ساده به دست نمی آیند، انسان کشاورزی و زندگی روستایی را تکامل بخشیده و طی نسل های متمادی شهرنشینی را به شکل امروزی آن رسانده است. شاخص های نهفته ی قرار گرفته در نسل ها؛ امنیت در تعداد، و نگرانی امنیت غذایی، هنوز برای انسان امروز قابل لمس است. لذا یکی از مهم ترین ارزش های مشترکی که می توان برای همراه کردن شهروندان با یکدیگر به آن متصل شده، ارایه ی فرصتی براری تامین امنیت غذایی-شان، است. در همین راستا، بسیاری از شهروندان از تاثیرات اکولوژیک و روانی فضای سبز بر محیط زندگی-شان و سلامت روانی شان آگاه ند. با توجه به رشد روزافزون آلودگی های زیست محیطی و پدیده جزایر گرمایی، بهترین راهکار مبارزه با افزایش اثرات تخریبی شهرها، افزودن فضاهای سبز کاربردی به محیط های شهری است. فضاهایی که خود شهروندان نیز خواستار مشارکت و فعالیت در شکوفایی آنها باشند. کارکرد اجتماعی مراکز مشترک شهری را در باززنده سازی هویت شهر نیز از همین باغچه های مشترک شهری، که فضاهای فرعی دیگری را نیز می توانند پشتیبانی کنند، می توان انتظار داشت.

کلمات کلیدی:

باغچه های شهری-پایداری اجتماعی- امنیت غذایی- هویت محلی-کشاورزی شهری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/759943>

